

Iako je taj tzv. komunizam u Jugoslaviji i Srbiji bio benigniji i liberalniji od komunizma u istočnoevropskim zemljama, srpski antikomunizam je daleko radikalniji od onog u tim zemljama. Srbija želi totalnu afirmaciju antikomunističke istorije i antikomunističkog bića, ističe za Novosti povodom 20. oktobra, Dana oslobođenja Beograda Aleksandar Sekulović

Sa Aleksandrom Sekulovićem, članom glavnog odbora Saveza antifašista Srbije, razgovarali smo o današnjem odnosu Srbije i Beograda naspram svojih oslobodilaca.

Kako i zašto Savez nije u službenom delu programa koji Grad Beograd organizuje povodom Dana oslobođenja, 20. oktobra?

To je veliki datum u antifašističkoj borbi ne samo naših naroda nego i antifašističke koalicije. Međutim, za fanatizovani srpski nacionalizam i za njegovo vojno krilo, četnički pokret, to nije nikakav praznik i nikakav datum, a ta dva faktora vladaju Srbijom već više od 20 godina. Oni ne priznaju taj datum kao neki praznik. Još su davno rekli da te 1944. godine Beograd nije oslobođen nego okupiran i ponašali su se u skladu sa tom tezom sve do trenutka dok nisu shvatili da ona povređuje Ruse, prema kojima imaju odnos strahopoštovanja. Pod utiskom tog odnosa prema Rusiji, na brzinu su počeli da se prisećaju 20. oktobra i odlaze da ceremonijalno polože vence, ali suštinski, intimno, njihova srca su na sasvim drugoj strani. Oni su nedavno uz najviše državne, crkvene i vojne počasti preneli posmrtno ostatke kneza Pavla, čoveka koji je uvukao tadašnju Jugoslaviju u savez sa Hitlerom i Musolinijem, čoveka koji je zbog toga proglašen za ratnog zločinca. Oni su demonstrativno to podigli na najviši nivo da pokažu gde su njihove simpatije i osećanja. Jedan od ideologa srpskog fašizma, profesor Oliver Antić, izjavio je da bi za Srbiju bilo mnogo bolje da je ostala u tom paktu jer ne bi pretrpela tolike gubitke. To pokazuje da njihovo opredeljenje za tu ideološku matricu nije slučajno, već izvire iz dubine. Savez antifašista Srbije ne vidi sebe u tom društvu, a niti nas oni vide.

Verbalna akrobatika Dačića

Nedavno je predsednik Srbije Tomislav Nikolić položio vence žrtvama nacizma u Jajincima, da bi istog dana otišao na pokapanje kneza Pavla na Oplenac. Šta nam to govori?

To je jedno ritualno ponašanje namenjeno inostranoj javnosti, a da je u pitanju jedno dobro proračunato ponašanje pokazuje i to kako su mediji propratili te događaje. Kao što ste rekli, na oba događaja bio je predsednik Republike. Mediji su njegovom prisustvu i događaju sa knezom Pavlom punili prve strane, dakle dali maksimalan publicitet, a o dolasku u Jajince data je kratka novinska vest, negde na petoj-šestoj strani, jer i mediji shvataju da je to tek reda radi, a da je pravi događaj, iza kojeg stoji država, onaj prenos posmrtnih ostataka kneza Pavla, da je to događaj koji treba veličati, koji odražava biće današnjeg društva i političke klase.

Kako onda gledati na izjavu premijera Ivica Dačića u Dragincu koji je, prisećajući se takođe žrtva nacizma, prozvao Nemačku kao odgovornu za zločine, a koja danas zatvara vrata Srbiji?

Najveća je budalaština prigovarati Nemačkoj, koja je od svih zemalja izvršila najradikalniji obračun sa fašizmom i koja i danas ima najoštrij stav prema svim pojavama obnove fašizma, dok u Srbiji neofašizam i neonacizam cvetaju na svakom koraku. To što je Dačić izjavio samo je jedna verbalna akrobatika, koja je na trasi onoga da su Srbi uvek nedužne žrtve, da uvek neopravdano stradaju. Naravno, nastaviće se u tom pravcu jer je vrlo zgodno negovati u narodu osećanje da je nepravedno kažnjen, da se prema njemu nepravedno ponaša ceo svet... To je jedno vrlo lukrativno osećanje na bazi kojeg se politička klasa onda održava na vlasti.

Fanatizovani nacionalizam

Gde danas svrstati Srbiju, u civilizacijske vrednosti Zapadne Evrope koje se zasnivaju na antifašizmu ili u Istočnu Evropu gde su, recimo, baltičke zemlje zahtevale da se sa zločinima fašizma izjednače zločini komunizma? Ono što se događa u Srbiji nije samo specifikum Srbije. Baš su dobar primer te baltičke zemlje koje su bile pokretač nekih rezolucija u Evropskom parlamentu, zahtevajući obračun sa komunističkim zločinima. Ako je to imalo nekog opravdanja u tim i drugim istočnoevropskim zemljama, u Srbiji takvog opravdanja nema, ali je to došlo vrlo zgodno ovom fanatizovanom srpskom nacionalizmu koji je u Drugom svetskom ratu bio na strani fašizma, da na neki način pere svoju biografiju i da sebe prikaže, pre svega, kao borca protiv komunizma. Praveći paralelu između fašizma i komunizma, onda se prikazuju i kao borci protiv fašizma, što je bila samo priprema za zakon kojim su izjednačeni pripadnici ravnogorskog pokreta sa partizanima. Iako je taj tzv. komunizam u Jugoslaviji i Srbiji bio benigniji i neuporedivo liberalniji od komunizma u istočnoevropskim zemljama, srpski antikomunizam je daleko radikalniji od onog u tim zemljama. One su uspostavile neku ravnotežu sa oba perioda i okrenule se budućnosti. Srbija i dalje živi u prošlosti, ona želi totalnu afirmaciju antikomunističke istorije i antikomunističkog bića. Želi da to prožme sve pore društva, i dalje uporno nastavlja za

nekim traganjem, nastavlja se proces rehabilitacije svih saradnika fašizma. Ovo što se dogodilo sa knezom Pavlom nije kraj procesa. Ide se dalje, Srbija želi da izbriše svaki trag na stvarnu antifašističku borbu iz kolektivnog sećanja, iz školskih programa i svih oblasti društvenog života. To je jednostavno nešto što se ne uklapa u viziju društva sadašnje političke klase, proizašle iz kolaboracije sa fašizmom.

Izvor: novosti.com